

Meridianul

Fondat în anul 1996

Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

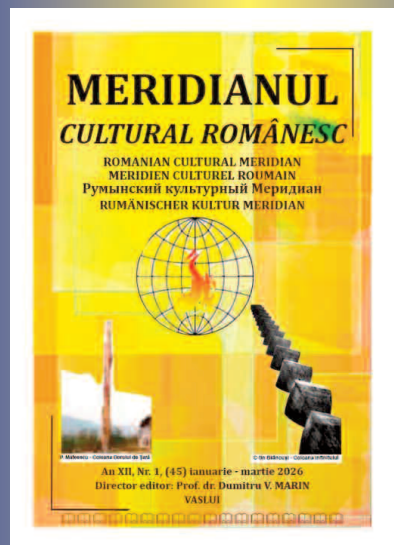
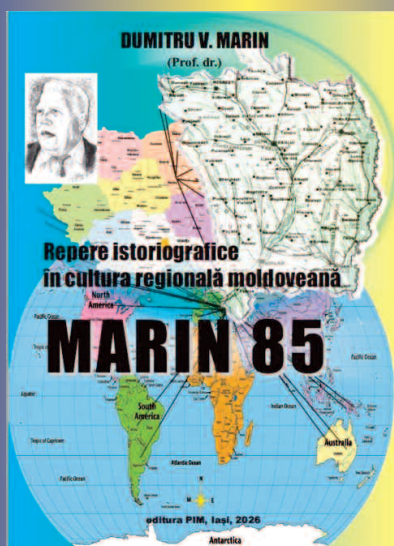
editorial

Iași-Vaslui-Bacău-Leova

marintvv@gmail.com ♦ secretcvint@yahoo.com ♦ Vaslui - 0235 361 236 ♦ Bârlad - 0235 419 494 ♦ Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Frunzelor nr. 2 ✉ Redacția Bârlad: str. Republicii 190 ✉ Redacția Iași: str. Cuza Vodă nr. 2

Rebrenduire

După cum ne știți de mulți ani de zile, publicațiile noastre au corespuns la ceea ce a vrut publicul ziarului și cititorii revistei. Am putea afirma că totul a fost un succes de vreme ce expediem ziarul ca și revista în câteva sute bune de adrese de mail. Numai că, din păcate, datorită avalanșelor de informații din presa centrală, oamenii nu se mai interesează de întâmplările de aproape. În plus, se împlinesc ceea ce spunea acum aproape 20 de ani americanul Murdoch că presa scrisă este pe cale de dispariție.

Și totuși?

Pentru că nu mai pot întreține personal aceste publicații:

1. Meridianul Cultural Românesc devine platforma online gratuită pentru informarea tuturor categoriilor de cititori și creatori de artă.
2. Dovedită ca necesară pentru jurnalismul cultural prin cei 1277 de colaboratori își păstrează rolul de exprimare a mișcării culturale moldovene cu pătrunderi în toată lumea. Orice categorie de cititor sau creator ni se poate adresa pentru publicare ca și până acum
3. Ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Leova vă va putea sta la dispoziție prin afișarea pe net sau You Tube sau prin trimiterea pe mail. Cei care doresc personalizarea pe mailurile lor trebuie să ceară, deci să ne anunțe că doresc expedierea. Mai mult, cei care vor dori ediții tipografice trebuie să ne înștiințeze.
4. Așteptăm informații despre ceea ce se petrece frumos sau rău sau urât în preajma dumneavoastră.

Prin această rebrenduire încercăm să fim la dispoziția dumneavoastră urmând să găsim forme prin care cititorii să ajute la viața și continuitatea celor două publicații. Așteptăm sugestii

Am primit numeroase reacții pozitive legate de simpozionul „Omagiul cărții și culturii vasluiene”. Acestea ne îndeamnă să găsim calea pentru Ziua Presei Vasluiene (26 septembrie, când a apărut primul număr al ziarului Meridianul).

Vă asigurăm că atâta vreme cât vom mai putea ne vom afla în serviciul dumneavoastră care ne-ați sprijinit moral pentru toate realizările noastre.

Cuprins:

- /Ora de istorie pag. 2
- /Cronica săptămânii pag. 5
- /Cultură-Umor pag. 8
- /Colțul de poezie pag. 10
- /Publicitate pag. 11

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

La plimbare -UK 1930

(sursa foto:History photographed.com)

La un ceai - 1900

(sursa foto:SnapshotofHistory)

9 Mai – 0 zi a memoriei și a speranței

(continuare din numărul trecut)

Sfârșitul războiului a marcat nu doar înfrângerea unuia dintre cele mai totalitare și criminale regimuri din istorie, ci și începutul unei noi ordini mondiale. Europa a fost împărțită în două sfere de influență – occidentală și sovietică –, ceea ce a condus la apariția Războiului Rece.

Pentru România, finalul războiului a avut consecințe profunde. Deși țara a contribuit la înfrângerea Germaniei naziste după actul de la 23 august 1944, instaurarea influenței sovietice a deschis drumul regimului comunist, care avea să domine viața politică și socială timp de aproape jumătate de secol. În acest context, 9 mai 1945 rămâne un simbol al victoriei împotriva dictaturii naziste și al sacrificiului făcut de milioane de oameni pentru apărarea libertății și a păcii.

Cea de-a treia ipostază a zilei de 9 mai este legată de un moment fondator al construcției europene moderne. La cinci ani după încheierea războiului, Europa se afla încă marcată de distrugerii și de neîncredere între state. În acest context, ministrul francez de externe Robert Schuman a propus, la 9 mai 1950, un plan de cooperare economică menit să împiedice izbucnirea unui nou conflict european.

Declarația Schuman, redactată împreună cu diplomatul Jean Monnet, propunea plasarea producției de cărbune și oțel a Franței și Germaniei sub controlul unei autorități comune. Alegerea acestor domenii nu era întâmplătoare, deoarece cărbunele și oțelul reprezentau baza industriei de armament. Prin administrarea lor comună, riscul unui nou conflict între statele europene devenea considerabil redus.

Robert Schuman afirma în discursul său: „Pacea mondială nu poate fi asigurată fără eforturi creatoare proporționale cu pericolele care o amenință.” Această inițiativă a pus bazele Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, constituită prin Tratatul de la Paris din 1951 și formată inițial din Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg.

Ulterior, procesul integrării europene a continuat prin crearea Comunității Economice Europene, iar mai târziu a Uniunii Europene. Ziua Europei a fost instituită oficial în 1985, prin decizia Consiliului European de la Milano, simbolizând idealurile de pace, colaborare și unitate între popoarele continentului.

Pentru România, aderarea la Uniunea Europeană la 1 ianuarie 2007 a reprezentat reintegrarea în spațiul democratic și cultural european, după deceniile de izolare comunistă. Apartenența la această comunitate a oferit țării noastre oportunități importante de dezvoltare economică, consolidare democratică și afirmare internațională.

Astăzi, Ziua Europei este celebrată în majoritatea statelor membre prin evenimente culturale, dezbateri și manifestări dedicate valorilor europene. Drapelul european, imnul „Odă Bucuriei” și deviza „Unitate în diversitate” exprimă idealul unei Europe unite prin respect reciproc, diversitate culturală și cooperare.

Tripla semnificație a zilei de 9 mai reflectă parcursul României și al Europei de la lupta pentru independență și supraviețuire la idealul colaborării și al păcii durabile. Independența din 1877 a consacrat afirmarea națiunii române moderne, victoria din 1945 a pus capăt unei tragedii mondiale fără precedent, iar Declarația Schuman din 1950 a deschis calea reconcilierii și a construcției europene actuale.

Astfel, 9 mai nu este doar o dată comemorativă, ci și un prilej de reflecție asupra valorilor fundamentale care au modelat istoria contemporană: libertatea, demnitatea, solidaritatea și pacea. Pentru români și pentru europeni deopotrivă, această zi rămâne un simbol al depășirii conflictelor istorice și al construirii unui viitor bazat pe unitate și solidaritate.

Bibliografie:

Cucerirea independenței de stat a României: 1877-1878. N. Adăniloie. București: Editura Politică, 1973. România în războiul antihitlerist: 23 august-9 mai 1945. București: Editura Militară, 1966. Istoria Europei Carpentier, F. Lebrun; București: Humanitas, 1997. Uniunea Europeană. Christian Hen, Jacques Léonard; București: Editura Coresi, 2002.

Bibliotecar, Luciana Macovei

**Martți, 28.04.2028 a avut loc
Simpozionul Internațional
Omagiu Cărții și Culturii Vasluiene,
ediția a XVIII-a, Vaslui 2026**

Detalii pe

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100015854628741>

... 3 proprietăți vasluiene:

- **Dimitrie Cantemir** cu care se împăunează istoria locală;

- **Constantin Tănase** care nu e tatăl Festivalului Umorului (pe care l-am făcut noi), ci, un mare artist bucureștean. Teatrul de revistă i-a datorat multe trepte în evoluție. Emblemă de răs... care nu ne face de răs.

- **DVMarin**, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Dimitrie Cantemir a crescut la Constantinopol și a migrat în Rusia; Născut într-o comună, **Constantin Tănase** a înobilat capitala și țara cu ta-lentul său. **Dumitru Marin** cel mai important reprezentant cultural din ultimii 53 de ani, s-a născut la Giurgioana-Bacău, dar opera lui a ajuns în 32 de țări, singurul care a muncit în și pentru Vaslui.

Și alții care-s mai reprezentativi, tot adoptați sunt.

Mândria vasluienilor pare destul de feștelită!!!

Dumitru V. Marin

În ziarul Meridianul a început publicarea în serial a noului volum „Cotitura... de la Cotul Donului” de prof. dr. Dumitru V. Marin

**COTITURA...
DE LA COTUL DONULUI
(sau, locul de unde a început schimbarea lumii)
Război - dragoste – tragedie – istorie - viață
Timpuri în momente alternative**

(continuare din numărul trecut)

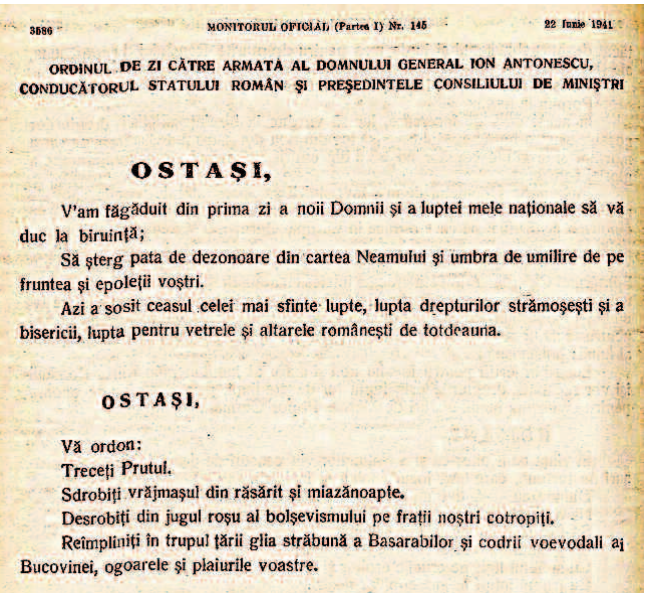
k. Articole primite la MCR/ I. Antonescu, rev. Art-emis

La 23 august 1944, mareșalul-martir al românilor, Ion Antonescu a fost trădat de regele său și predat, în plin conflict militar, inamicului. Regele Mihai a participat doar la sărbătorirea succeselor, responsabilitatea lăsând-o numai pe umerii Mareșalului. După arestarea nedemnă de către rege și camarila sa, Ion Antonescu a fost predat rușilor și transportat în Uniunea Sovietică, unde, paradoxal (în prima perioadă a detenției), a fost tratat cu respectul cuvenit unui mare conducător militar - ceea ce nu s-a întâmplat în cazul românilor lui. În mai 1946, Mareșalul a fost adus în țară, unde a fost „judecat” de „Tribunalul poporului”. Au trecut 75 de ani de la punerea în scenă a mascaradei judiciare, așa-zisul proces al Marii Trădări Naționale, scopul real fiind „să se dea satisfacție deplină Uniunii Sovietice, ai căror conducători nu-i puteau ierta pe cei care au luptat împotriva lor, chiar dacă au făcut-o în virtutea dreptului sacru al apărării integrității teritoriale a țării”[4].

Conform „Jurnalelor” Consiliului de Miniștri nr. 188 și nr. 189/1945 - documente publicate în Monitorul Oficial nr. 38/16 februarie 1945 -, construirea „Actului de acuzare” a debutat încă din februarie 1945, perioadă ce se suprapune cu arestarea unora dintre viitorii acuzați care se mai aflau în țară. Atmosfera în care s-au desfășurat lucrările mascaradei procesuale a fost descrisă amplu în memoriile lui Gheorghe Magherescu, confirmate de volumele „Procesul mării trădări naționale”, Josif Constantin Drăgan - „Antonescu, Mareșalul României și războaiele de reîntregire”, vol. I-IV, de înregistrările audio, de filmările făcute atunci și de relatările reprezentanților presei străine, prezenți în acele zile la București. În sala unde se desfășura mascarada puteau avea acces doar deținătorii unor „invitații” speciale, procedură în flagrant conflict cu procedura desfășurării unui proces autentic și aplicată special pentru întreținerea unei atmosfere stradale.

În fiecare dimineață ori la reluarea ședințelor, când acuzații erau aduși în sală, gloata din „popor” adusă ca asistență la procesul „democratic” țipa sălbatic: „Moarte criminalilor; la spânzurătoare!”. Dovezile demonstrează, indubitabil, că „procesul” înscenat de autoritățile române lui Ion Antonescu și colaboratorilor săi, la comanda Moscovei, a fost unul politic, abject și injust, urmărindu-se condamnarea persoanelor implicate în conducerea statului român până la 23 august 1944. Cele mai grave acuzații aduse inculpaților de către „Tribunalul Poporului”: „crima de război” și „trădarea intereselor poporului român” au avut ca refren și pretext „Războiul anti-sovietic”, omițându-se în mod deliberat faptul că, în vara anului 1940, Uniunea Sovietică a fost cea care a atacat și ocupat o parte însemnată din teritoriul național al României. Cu certitudine, documentele vremii dovedesc faptul că la 22 iunie 1941, când s-a ordonat trecerea Prutului, nu generalul Ion Antonescu, ci întreaga Națiune Română și-a exprimat asentimentul, a aprobat războiul alături de Germania, pentru eliberarea teritoriilor naționale cotate samavolnic de Uniunea Sovietică.

În Justiție, „un act de acuzare, oricât de bine ar fi ticluit, nu constituie o probă” [5]. Mareșalul Ion Antonescu a fost condamnat - printre altele - și „pentru regimul inuman acordat prizonierilor și ostaticilor de război”. Se pare că „tratamentul inuman” a constat în acordarea prizonierilor sovietici decât a unor norme de hrană egale cu ale soldatului român”[6]. După un

șir de 56 de întrebări adresate de președintele „Tribunalului Poporului”, acuzatorul public Ion Stoican a insistat să i se răspundă de ce Mareșalul Ion Antonescu a ajuns cu trupele până la Stalingrad? Răspunsul demn oferit de Mareșalul Antonescu a rămas fără replică: „Când o țară se găsește într-un război, armata acestei țări trebuie să meargă până în fundul pământului ca să câștige războiul. Este unul din principiile capitale care s-a aplicat de la romani până astăzi”. Conform scenariului și regiei mascaradei procesuale, Mareșalul Ion Antonescu a fost „judecat” pentru că ar fi comis toate infracțiunile prevăzute în Legea 312/1945. A fost condamnat de patru ori la 20 de ani temniță grea, de patru ori la muncă silnică pe viață și de șase ori la moarte!

„Dacă nu-i poți convinge, măcar zăpăcește-i!”

Regele i-a refuzat Mareșalului până și dreptul de a mai trăi. Nu a aprobat cererea de grațiere semnată de mama Mareșalului, doamna Baranga și de avocatul apărător, Constantin Bălăceanu, dând curs, sine die, executării sentinței așa-numitului „Tribunal al poporului”. Despre refuzul grațierii Mareșalului, poziția adoptată de fostul suveran Mihai după 1990, a dat naștere unor semne de întrebare majore. Replica fostului suveran - autor moral și de facto al Trădării Naționale comise la 23 august 1944 - se poate asimila cu formula „Dacă nu-i poți convinge, măcar zăpăcește-i”: „Decizia fusese luată (dovadă că regele Mihai era la curent cu scenariul sovietic - n.a.) încă dinaintea aducerii Mareșalului la București (9 aprilie 1946 - n.a.). Și acum unii vor să spună că eu l-am omorât! Că Mareșalul a cerut grațierea. N-a cerut-o! Nici dacă ar fi știut că o va obține, n-ar fi cerut-o. Și dacă i s-ar fi acordat ar fi refuzat-o. Numai cine nu l-a cunoscut, sau l-a cunoscut în felul subalternului care n-are discernământ când admiră șeful, poate să creadă altceva [...] Dacă îl grațiam, Moscova și comuniștii din România susținuți de armata sovietică, m-ar fi acuzat de nazism. Dacă nu l-aș fi grațiat, mi-ar fi impus opinia că nu sunt patriot. Oricum așa fi procedat, pe oriunde așa fi luat-o, ar fi fost dezavantajos”. Așadar, iată cum, în dorința de a-și salva tronul, regele Mihai a trădat Țara și Neamul Românesc. Pentru cei nedumeriți, pentru cei care mai cred în „nevinovăția” senectuții sale - cetățeanul Mihai -, întreb: cum poate fi numit gestul unui suveran care arestează capul - de facto - al oștirii sale și, în plin conflict militar, îl predă inamicului? Și mai adaug: „Un proces judiciar desfășurat în condițiile unui total dispreț față de legi nu poate să rămână în istorie ca definitiv judecat”.

(continuare în numărul următor)

apariții

tipografice...

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Bătrânețea din perspectiva psihologică

Dacă vorbim astăzi de bătrânețe și avatarurile ei în societatea contemporană, este locul potrivit să amintim rolul fundamental pe care l-a avut știința medicală românească prin omul său de știință, Ana Aslan care, prin cercetările sale, a fundamentat gerontologia ca știință și geriatria ca specialitate medicală. A reușit să

demonstreze că bătrânețea nu este o boală, cum se credea, ci este o etapă în dezvoltarea individului și că nu este generată doar de tulburările metabolice, dominate de dezasinilație, ci este de fapt o acumulare necontrolată și progresivă de leziuni subcelulare și moleculare, determinând declinul continuu al proceselor fiziologice caracteristice ființelor vii și implicit omului.

„Să adaugi ani vieții și viață anilor” a fost deviza realizărilor sale care aveau să schimbe radical percepția socială a bătrâneții, chiar dacă nu a reușit să descopere „elixirul tinereții” pe care l-a căutat cu obstinație.

Încerc un sentiment de bucurie să constat astăzi că atât știința medicală și mai ales societatea civilă, și-au însușit postulatul că bătrânețea nu este o boală, ci este o etapă biologică în evoluția fiecărui om și că, din fericire, vorbim astăzi de ceea ce se cheamă „bătrânul verde” adică bătrânul sănătos la care nu se regăsesc decât limitele fiziologice legate de vârstă.

Îmi amintesc din copilăria generației mele, a anilor 50 ai secolului trecut, când întâlneai foarte rar câte un bătrân peste 60 de ani, musai cu părul alb, gârbovit și cu baston, mergând agale și exprimându-se greoi. Astăzi vârsta de 80 de ani este aproape regula, așa încât putem afirma că cele trei vârste și anume; vârsta cronologică, vârsta biologică și cea psihologică nu mai coincid, ba chiar sunt total diferite. De aici și extraordinarul potențial uman pe care vârsta a III-a îl reprezintă pentru societate în majoritatea domeniilor vieții economico-sociale. De aici și valoarea istorică a seniorilor în viața comunităților, prin acel sfat al bătrânilor sau înțelepților, în diriguirea treburilor obștești pentru că puneau în valoare experiența, înțelepciunea, creativitatea, moderația, răbdarea și meticulozitatea seniorilor în rezolvarea problemelor societății.

Spencer avea dreptate când spunea că viața omului pendulează între două lumi; lumea instinctelor; caracteristică tânărului și adultului care se zbat pentru cele materiale și împlinirea lor socială și lumea ideilor; unde tihna, liniștea, meditația, contemplația, dar mai ales experiența și înțelepciunea sunt caracteristice vârstnicilor.

Alături de această categorie privilegiată a vârstnicului sănătos, este categoria celor care adună cu anii, pe lângă avatarurile legate de vârstă și suferințe legate

de bolile acumulate în timp, datorate cel mai adesea modului de trai și stilului de viață uneori defectuos, ceea ce conduce la o stare de vulnerabilitate și dependență de sistemul medical, familie și asistența socială. Dincolo de aceste aspecte, realitățile demografice și abordarea diferită de la o epocă la alta, au condus, dincolo de dezbaterele cotidiene privind pensionarii, la întrebarea retorică cu dublu sens; ce așteaptă societatea de la vârstnic și ce așteaptă vârstnicul de la societate?

Așa încât dacă societatea așteaptă de la vârstnic cumpănare, înțelepciune și echilibru, vârstnicul așteaptă de la societate respect, ascultare și chiar conformare, pentru că tezaurul de înțelepciune aici se găsește. Cele două așteptări converg în fapt spre o anumită identitate a vârstnicului și realizează o anumită imagine socială a sa, de care va depinde percepția sa în plan social, iar în plan personal se va regăsi în menținerea respectului de sine. Din nefericire această identitate nu se regăsește în societatea noastră, de aici și percepția socială, de cele mai multe ori negativă.

Există state care acordă o importanță specială persoanelor în vârstă. Folosesc exemplul SUA și Canadei, unde vârstnicul primește un card special, „Senior Citizen”, în baza căruia se bucură de prevederile unei legi foarte generoase care se și aplică cu rigurozitate. Avem și noi legea 17/2000, bogată în conținut și mai puțin bogată în realizări, de vreme ce pensia medie este sub nivelul coșului zilnic și majoritatea pensionarilor îngroașă rândurile sărăciei extreme. În acest context cele cinci mari deficiențe ale vârstnicului și anume; reducerea mobilității, tulburări cognitive și de memorie, tulburări de comunicare, tulburări senzoriale și tulburările sfincteriene devin greu de gestionat și creează dependență

Dincolo de toate acestea, trebuie să știm că bătrânețea este o experiență individuală, în care pregătirea din timp sub aspect psihologic, practicarea unui stil de viață sănătos, dar mai ales asumarea efectelor vârstei cu condescendență și resemnare, poate împlini visul fiecărei persoane în vârstă, acela de a adăuga anilor o viață sănătoasă, cu mai puțină suferință și chiar utilă zi de zi în plan personal, familial și social, pentru că vorba bardului nostru național, Mihai Eminescu; Cu mâine zilele-ți adaogi / Cu ieri viața ta o scazi / Cu toate astea ai în față / De-a pururi ziua cea de azi.

Așa încât, mai multă atenție și considerație acordată bătrânilor în spiritul carității creștine rămâne un deziderat la scară socială pentru România zilelor noastre.

Bătrânețea din perspectiva bio-medicală
Este locul pentru a sublinia faptul că din punct de vedere biologic se produc câteva fenomene care marchează evoluția senescenței. În primul rând este vorba despre un declin progresiv al capacităților fizice în care forța, spontaneitatea și vigoarea fizică sunt din

ce în ce mai limitate, atrăgând după sine o așa zisa „stare de fragilitate fizică” a vârstnicului, generată de uzura biologică a structurilor histologice ale organelor și sistemelor ce alcătuiesc organismul. Resorturile acestor modificări sunt de ordin metabolic, pentru că arderile sunt de mai mică intensitate, faza catabolică a metabolismului devine predominantă, capacitatea de regenerare a celulelor și de reînnoire a structurilor anatomice se reduce treptat. De aici scăderea rezistenței organismului și a capacității sale de reglare și adaptare la mediu. Consecința va fi desigur o vulnerabilitate marcată la agresiunea externă și o lentoare biopsihosocială din ce în ce mai evidentă, pe măsură ce anii se adună.

Cu toate că grija pentru trup și preocuparea pentru propria sănătate devin dominante în viața majorității vârstnicilor, problemele medicale vor însoți viața de zi cu zi ca urmare a perturbărilor și deviațiilor funcționale generate de alterările structurale enunțate mai sus. Astfel problematica medicală capătă aspecte particulare prin:

- frecvența crescută a indispozițiilor zilnice și a îmbolnăvirilor;
- durata incomparabil mai lungă necesară însănătoșirii după o boală intercurentă;
- complicațiile și cronicizările incomparabil mai frecvente;

iar ca o consecință a acestora, apare contactul mai frecvent cu sistemul sanitar, consumul crescut de medicamente și nevoia crescută de asistență medicală.

Aceste aspecte creează o stare de dependență a vârstnicului față de familie și societate, întreține o stare de frustrare permanentă ce duce la devalorizarea lui ca persoană prin plasarea sa într-o poziție marginală, minoritară, pe care o percepe ca fiind una anacronică, din care va decurge desigur, un comportament particular, dar și o atitudine particulară din partea celor din jur, care variază de la ocrotire până la neglijare și abuz. Există o mare diferență în modul de îmbătrânire încât, pe drept cuvânt, se poate spune că fiecare individ îmbătrânește în felul său propriu și chiar mai mult, sub acest aspect bătrânii sunt mai diferiți între ei decât tinerii (Săhleanu, 1971). Așa încât, prin prisma bio-medicală, bătrânețea poate fi considerată ca fiind de două tipuri; fiziologică și patologică.

dr. Valeriu Lupu

Joi, 26 septembrie 1996 Anul I Nr. 1 39/96 300 lei

MERIDIAN
VASLUI - BĂRLAD

INDEPENDENT • IMPARTIAL

☎ **Telefoane pentru cititori:**
31.29.23 • 41.94.94

Horoscopul lunii

<p> Berbec (21 mar - 20 apr) <i>Luna aceasta aveți ocazia să câștigați niște bani.</i></p>	<p> Taur (21 apr - 21 mai) <i>Se întrevăd noi posibilități antreprenoriale.</i></p>	<p> Gemeni (22 mai - 21 iun) <i>Vă pregătiți pentru întâlnire cu un vechi prieten sau o călătorie.</i></p>	<p> Rac (22 iun - 22 iul) <i>Deja putem vorbi de începuturi noi. Nu vă neglijați familia.</i></p>	<p> Leu (23 iul - 22 aug) <i>Trebuie să te ocupi un pic și de gospodărie. Sănătatea este bună.</i></p>	<p> Fecioară (23 aug - 22 sept) <i>Nu te gândi la bani. Ei vin de la sine dacă te concentrezi pe muncă.</i></p>
<p> Balanță (23 sept - 22 oct) <i>Ca să fii de acord cu tine însuși ai făcut multe eforturi.</i></p>	<p> Scorpion (23 oct - 21 nov) <i>Discernământul s-a împotmolit undeva. Trebuie să-ți analizezi atitudinea.</i></p>	<p> Săgetător (22 nov - 20 dec) <i>Oboseala și eforturile muncii dau roade de care începi să te bucuri.</i></p>	<p> Capricorn (21 dec - 20 ian) <i>Ai depășit situații grele în această viață. Luna aceasta va fi calmă.</i></p>	<p> Vărsător (21 ian.- 20 feb.) <i>Ți-ai aranjat problemele dar financiar nu reușești încă.</i></p>	<p> Pești (21 feb. - 20 mart.) <i>Planuri de călătorie îți vor ocupa tot timpul în această lună.</i></p>

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Longevitatea în secolul al XIX-lea românesc și reevaluarea vârstei biologice a marilor personalități culturale:

Eminescu, Veronica Micle-Creangă.

Percepția contemporană asupra duratei vieții marilor personalități ale culturii române din secolul al XIX-lea este adesea distorsionată de raportarea la standardele demografice actuale. În condițiile în care speranța medie de viață în Principatele Române era estimată la aproximativ 30–35 de ani, moartea unor figuri precum Mihai Eminescu, Veronica Micle sau Ion Creangă nu poate fi considerată, din perspectivă istorică, drept prematură. Studiul de față propune o analiză contextualizată a conceptului de „bătrânețe” în secolul al XIX-lea românesc, demonstrând că aceste personalități au atins, în parametrii epocii, vârsta senectuții biologice și sociale.

Datele demografice disponibile pentru secolul al XIX-lea indică o speranță medie de viață la naștere de aproximativ 30–35 de ani în spațiul românesc¹. Această medie scăzută era determinată în principal de mortalitatea infantilă extrem de ridicată, de epidemiile recurente (holeră, variolă, tifos exantematic, tuberculoză) și de lipsa infrastructurii sanitare².

Deși un individ care depășea copilăria avea șanse să atingă vârste mai înaintate, pragul de 50 de ani reprezenta deja un nivel al longevității. Din punct de vedere statistic și social, vârsta de 40 de ani marca adesea începutul declinului biologic, iar cea de 60 de ani era percepută ca excepțională³. În secolul al XIX-lea, bătrânețea nu era definită printr-un prag cronologic fix, ci prin diminuarea capacității de muncă, apariția bolilor cronice și retragerea treptată din viața activă. Rolurile sociale – profesionale, familiale și intelectuale – erau asumate mult mai devreme decât în epoca modernă, ceea ce conducea la o uzură accelerată⁴.

Astfel, o persoană de 45–50 de ani era adesea considerată „în vârstă”, iar discursul epocii reflectă o conștiință acută a fragilității vieții și a caracterului ei limitat temporal⁵.

Decedat la vârsta de 39 de ani, Mihai Eminescu este frecvent caracterizat drept un „geniu stins prea devreme”. Totuși, raportată la speranța de viață a epocii, această vârstă se apropie de media superioară a longevității contemporanilor săi⁶. Mai mult, activitatea sa intelectuală intensă, precaritatea materială și lipsa unor tratamente medicale eficiente au contribuit la o deteriorare rapidă a sănătății, tipică pentru finalul vieții adulte în secolul al XIX-lea⁷.

Moartea Veronicăi Micle la 39 de ani se înscrie în același cadru demografic. Condiția feminină a epocii, marcată de dependență economică, stres emoțional și acces limitat la îngrijire medicală, accentua vulnerabilitatea biologică⁸. Din perspectiva mentalităților contemporane, ea atinsese deja o maturitate deplină și o etapă de declin existențial.

Ion Creangă, decedat la 52 de ani,

depășește semnificativ speranța medie de viață a epocii. Din acest punct de vedere, el poate fi considerat un longeviv al secolului al XIX-lea românesc⁹. Afecțiunile sale cronice (epilepsia, complicațiile metabolice) corespund tabloului medical al senectuții în condițiile medicinei vremii¹⁰.

Analiza altor biografii culturale din secolul al XIX-lea confirmă caracterul general al acestui fenomen. Numeroși scriitori, publiciști și oameni politici ai epocii își concentrează întreaga operă într-un interval de 20–30 de ani de viață activă. Această concentrare nu indică o existență scurtă, ci una consumată integral în limitele biologice ale timpului istoric respectiv¹¹.

Afirmația că Eminescu, Veronica Micle, Creangă și alte personalități culturale ale secolului al XIX-lea românesc „au murit de bătrânețe” este justificată din perspectivă istorică, demografică și socio-culturală. Doar raportarea anacronică la standardele longevității moderne generează impresia de „moarte prematură”. O lectură contextualizată permite o înțelegere mai fidelă a condiției umane și a destinului cultural din secolul al XIX-lea românesc.

Al. Florin Țene

Aparat critic (note)

V. Trebici, *Demografie istorică*, București, Editura Științifică, 1974, p. 112–118.

C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, București, Editura Științifică, 1971, p. 245–260.

I. Bolovan, *Familia în societatea românească modernă*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2003, p. 89–94.

Philippe Ariès, *Istoria vieții private*, vol. IV, București, Editura Meridiane, 1998, p. 67–73.

Keith Thomas, *Man and the Natural World*, London, Penguin Books, 1984, p. 210–215.

George Călinescu, *Viața lui Mihai Eminescu*, București, Editura Minerva, 1989, p. 401–410.

Al. Oprea, *Dosarul medical Eminescu*, Iași, Editura Junimea, 1997, p. 56–78.

Zoe Dumitrescu-Bușulenga, *Veronica Micle*, București, Editura Eminescu, 1978, p. 133–140.

G. Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, București, Fundația Regală, 1941, p. 472–476.

I. Creangă, *Amintiri din copilărie* (ediții comentate), note bio-medicale în ed. Al. Piru, București, Editura Minerva, 1983.

Lucian Boia, *Pentru o istorie a imaginarului*, București, Editura Humanitas, 2000, p. 151–158.

Bibliografie selectivă

Ariès, Philippe, *Istoria vieții private*, vol. IV, București, Editura Meridiane, 1998.

Bolovan, Ioan, *Familia în societatea românească modernă*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2003.

Boia, Lucian, *Pentru o istorie a imaginarului*, București, Editura Humanitas, 2000.

Călinescu, George, *Viața lui Mihai Eminescu*, București, Editura Minerva, 1989.

Călinescu, George, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, București, 1941.

Giurescu, Constantin C., *Istoria românilor*, vol. III, București, 1971.

Oprea, Alexandru, *Dosarul medical Eminescu*, Iași, Editura Junimea, 1997.

Trebici, Vladimir, *Demografie istorică*, București, Editura Științifică, 1974.

COMUNICAT DE PRESĂ

ANUNȚ

În conformitate cu prevederile art. 7, alin. 1 și 2 din Legea nr. 329/2003 cu modificările și completările ulterioare, referitoare la dobândirea calității de detectiv particular, Inspectoratul de Poliție Județean Vaslui, cu sediul în municipiul Vaslui, str. Hagi Chiriac nr. 1, jud. Vaslui, organizează la data de 04.06.2026, ora 10:00,

E X A M E N

pentru atestarea profesională a calității de detectiv particular

CONDIȚII DE PARTICIPARE:

Pentru a putea participa la examen, orice persoană interesată trebuie să îndeplinească, cumulativ, următoarele condiții :

- să aibă cetățenia română sau cetățenia unuia din statele membre ale Uniunii Europene ori ale Spațiului Economic European;
- posedă cel puțin studii medii și este absolvent al unei școli postliceale de detectivi sau a îndeplinit funcția de polițist ori lucrător în cadrul unor instituții publice cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice sau siguranței naționale ori este absolventă a unei instituții de învățământ superior;
- să fie aptă din punct de vedere medical;
- să nu fi fost condamnată pentru infracțiuni săvârșite cu intenție;
- nu desfășoară o activitate care implică exercițiul autorității publice;
- să obțină avizul Inspectoratului de Poliție Județean Vaslui;
- a promovat examenul de atestare a calității de detectiv particular, conform art. 7 din Legea 329/2003, ori deține un certificat de calificare în această profesie sau un atestat similar eliberat în unul dintre statele membre ale Uniunii Europene și ale Spațiului Economic European.

Persoanele interesate vor prezenta până la data de 15.05.2026, ora 16:00, poliștilor din cadrul Serviciului de Investigații Criminale desemnați pentru verificare și primirea documentelor, respectiv Agent șef principal de poliție Crăcană Cornel și Agent șef adjunct de poliție Nane Cristian-Răzvan, la sediul Inspectoratului de Poliție Județean Vaslui, următoarele documente:

- cerere de înscriere la examenul de atestare a calității de detectiv particular;
- actul de identitate al candidatului;
- certificate medicale și de atestare psihologică eliberate de o unitate sanitară specializată, respectiv un laborator autorizat, cu termen de valabilitate 6 luni de la data emiterii;
- actul de studii, în original și copie, sau, după caz, adevăriniță din care să rezulte îndeplinirea unei funcții de polițist ori lucrător în cadrul unor instituții publice cu atribuții în domeniul apărării, ordinii publice sau securității naționale;
- actul de absolvire a unui curs de specialitate, în original și în copie, conform prevederilor art. 6, alin. 1, lit. d din Legea 329/2003, distinct de documentul prevăzut la art. 6, alin. 1, lit. d din Legea 329/2003, cu excepția absolvenților unei școli postliceale de detectivi;
- curriculum vitae;
- declarație din care să rezulte că nu desfășoară o activitate care să implice exercițiul autorității publice;
- dovada achitării tarifului (292 RON) pentru susținerea examenului (achitarea tarifului pentru susținerea examenului de atestare a cunoștințelor se va face la Inspectoratul de Poliție al Județului Vaslui – Serviciul Financiar din municipiul Vaslui, str. Hagi Chiriac nr. 1, în contul RO72TREZ65620340101XXXXX – CUI 4226338, cu mențiunea „taxă participare examen detectiv particular”, numai după obținerea avizului în vederea participării la examen).

Fotocopiile documentelor se certifică pentru conformitate cu originalul prin semnarea de către poliștii desemnați cu primirea și verificarea acestora.

Originalul documentelor prezentate se restituie pe loc, după confruntarea copiilor cu acestea.

Relații suplimentare se pot obține la numărul de telefon 0335.303.155 (fragment din comunicatul IPJ-Vaslui)

Ion Caraion și dilema „trădării”. Compromis și rezistență în literatura română postbelică

Problema „trădării” lui Ion Caraion a devenit, după 1989, una dintre cele mai controversate teme ale istoriei literare românești. Poet, eseist și traducător, supraviețuitor al temnițelor comuniste, el a fost descoperit în arhivele Securității ca furnizor de informații despre confrăți și foști deținuți politici. În jurul acestui paradox – martir și „trădător” – s-a construit o dezbateră ce depășește cazul individual, punând în lumină condiția intelectualului în regimurile totalitare.

Analiza biografiei și a dosarelor sale trebuie așezată în paralel cu destinul altor scriitori, precum Paul Goma, Marin Preda sau Nicolae Breban, care au înfrunghiat tipologii distincte de raportare la regimul comunist.

Biografia lui Ion Caraion (1923–1986) este inseparabilă de experiența detenției la Jilava, Gherla și Canal, unde a cunoscut tortura și teroarea. Această experiență a hrănit o operă poetică de mare intensitate, dominată de obsesii ale morții și ale suferinței existențiale. Totuși, documentele CNSAS arată că, în anii '60–'70, sub presiunea regimului, a furnizat note informative despre scriitori și foști colegi de detenție.

Această colaborare a fost interpretată în două registre: ca trădare morală, în special pentru foștii deținuți politici, pentru care solidaritatea era vitală și ca tragedie personală, semn al unui om șantajat, incapabil să reziste până la capăt mecanismului opresiunii³.

După 1977, Caraion alege exilul, stabilindu-se în Elveția și apoi în Franța, unde devine un critic vehement al regimului Ceaușescu. Astfel, contradicția sa biografică se adâncește: de la colaborator vulnerabil la dizident exilat.

Paul Goma (1935–2020) a ilustrat polul opus al atitudinii față de regim. După detenția din 1956–1958 și excluderea din viața universitară, el a devenit lider al mișcării pentru drepturile omului din 1977. Scrisorile sale deschise către Ceaușescu și către Europa Liberă l-au consacrat drept dizident radical⁴.

Refuzul oricărui compromis i-a adus marginalizarea și exilul parizian, dar biografia sa rămâne exemplul unei rezistențe totale. În contrast cu Ion

Caraion, Goma a plătit prețul neadaptării, devenind simbolul dizidenței românești autentice.

Marin Preda (1922–1980), director al Editurii Cartea Românească, reprezintă cazul scriitorului integrat în sistem, care a negociat constant cu regimul. În *Delirul* (1975), el introduce o temă compatibilă cu discursul oficial, reevaluând figura mareșalului Antonescu și exersând un discurs naționalist acceptabil pentru partid⁵.

În *Cel mai iubit dintre pământeni* (1980), introduce o critică severă a mecanismelor represive, disimulată în metaforă și ficțiune⁶.

Preda ilustrează modelul autorului care, prin compromisuri calculate, reușește să își salveze opera și să transmită, indirect, un mesaj critic.

Nicolae Breban (n. 1934) reprezintă figura rebelului care nu duce revolta până la capăt.

În 1971, după Tezele din iulie, protestează public împotriva înăsprii liniei ideologice și pierde funcțiile oficiale⁷.

Se stabilește pentru o vreme la München, unde publică texte critice, dar revine în România și se reintegrează, fără să adopte o poziție radicală.

Breban înfrunghiează tipologia intelectualului oscilant, prins între dorința de afirmare personală și rezistența parțială la dictatură.

Cei patru scriitori configurează un spectru de atitudini față de regimul comunist:

Martirul-ambiguu (Ion Caraion) – victima care cedează presiunii și devine colaborator, fără a înceta să fie persecutată.

Dizidentul absolut (Paul Goma) – refuză orice compromis și plătește cu exilul.

Insiderul abil (Marin Preda) – negociază cu regimul, strecurând critici în literatură.

Rebelul oscilant (Nicolae Breban) – protestează, dar revine, integrându-se parțial.

Cazul Ion Caraion rămâne emblematic pentru ambiguitatea morală a intelectualului în regimul totalitar. A-l reduce la eticheta de „trădător” înseamnă a ignora complexitatea contextului: el a fost și victimă, și com-

plice, și critic exilat. În comparație cu Paul Goma, apare ca „fratele căzut”, incapabil să susțină radicalitatea rezistenței. În raport cu Preda și Breban, figura sa este mai tragică, deoarece colaborarea nu i-a adus nici avantaje, nici protecție reală, ci doar supraviețuirea.

Astfel, „trădarea” lui Ion Caraion nu trebuie înțeleasă ca o vinovăție singulară, ci ca simbol al tragediei unei generații de scriitori forțați să aleagă între compromis și moarte civilă.

Bibliografie

- Cernat, Paul. „Literatura română sub comunism: compromis, rezistență, disidență”. *Observator cultural*, nr. 550, 2010.
- CNSAS. *Dosarele Securității. Ion Caraion*. București, 2008.
- Goma, Paul. *Scrisuri*. Paris: Albin Michel, 1979.
- Manolescu, Nicolae. *Istoria critică a literaturii române*. București: Paralela 45, 2008.
- Marino, Adrian. *Viața unui om singur*. Iași: Polirom, 2010.
- Preda, Marin. *Delirul*. București: Cartea Românească, 1975.
- Preda, Marin. *Cel mai iubit dintre pământeni*. București: Cartea Românească, 1980.
- Breban, Nicolae. *Confesiuni violente*. București: Cartea Românească, 1993.
- Vianu, Ion. *Amor intellectualis. Romanul unei educații*. București: Polirom, 2010.

Note de subsol

1. CNSAS, *Dosarele Securității. Ion Caraion*, București, 2008
2. Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române*, București, Paralela 45, 2008, p. 1123.
3. Ion Vianu, *Amor intellectualis. Romanul unei educații*, București, Polirom, 2010, p. 245.
4. Paul Goma, *Scrisuri*, Paris, Albin Michel, 1979, p. 37.
5. Marin Preda, *Delirul*, București, Cartea Românească, 1975, p. 214.
6. Marin Preda, *Cel mai iubit dintre pământeni*, București, Cartea Românească, 1980, p. 357.
7. Nicolae Breban, *Confesiuni violente*, București, Cartea Românească, 1993, p. 89.

(material primit de la Georg Barth, colaboratorul nostru)

SPIRIT = STOP: OCM

Chiar trebuie să vă atrag constant atenția că s-a realizat un monument complex numit SPIRIT STOP menit să înfățișeze evoluția Vasluiului în ultimii 54 de ani, că las viitorimii mărturie din această epocă.

Dacă... mereu cei care vin nu vor să rămână tâmpiți, trebuie să ia cunoștință de aceste acte și fapte cultural-sociale. (Pe str. Frunzelor, 2, Vaslui). SPIRIT-STOP!!!

Dumitru V. MARIN

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

DIN PUBLICAȚIILE COLABORATORILOR

Povești din culisele vieții

Născută în anul 1952, Mariana Baboș a fost una din cele mai cunoscute prostituate ale orașului Galați. Poreclită "Mariana Cur-de-fier", femeia era cunoscută pentru frumusețea și inteligența ei, calități ce au ajutat-o să supraviețuiască în lumea dură a comunismului, să scape de închisoare și să intre în "lumea bună" a regimului, oferind "servicii" în zona politică, artistică, sindicală și sportivă. Cei care au cunoscut-o au povestit că, deși s-a aflat în vizorul Miliției și a Securității, femeia nu s-a sfiit să semneze un angajament cu cele două instituții, angajament ce includea și "servicii". Mai mult, se spune că ea "a ajutat mulți să își pună gradele, că era fată bună și nu le făcea probleme". Având ușile deschise peste tot, Mariana Baboș a făcut și bișniță cu țigări, cafea, parfumuri și blugi. După 1989, a devenit proxenetă și, cu ajutorul rudelor, a controlat traficul de femei din județul Galați. Ulterior, rețeaua a fost extinsă peste hotare, în Turcia, Spania, Italia și Germania. Apogeul "carierii" a fost atins în anii 2000-2003, când rețeaua pe care o coordona, alcătuită din peste 200 de fete, a obținut venituri de peste cinci milioane de euro. În 2008, procurorii DIICOT au pus sechestru pe mai multe bunuri ale familiei Baboș: un Audi Q7, un BMW M5, nouă kilograme de bijuterii din metale prețioase, vile, apartamente și conturi bancare. În ziua când au descins în locuințele deținute de familia Baboș, procurorii au confiscat 5 100 euro, 65 lire sterline, 4 dolari americani și 2 400 lei.

Pe perioada procesului, Mariana Baboș a avut-o ca apărător pe celebra avocată Paula Iacob. În cele din urmă, Mariana a reușit să o scape cu o pedeapsă cu suspendare, în vreme ce restul inculpaților din dosar au primit între 8 și 11 ani cu executare. În dosar au fost confiscate bunuri și bani în sumă de peste 1,5 milioane de euro. În decembrie 2011, săracă și bolnavă, Mariana Baboș a murit în Spitalul Județean din Galați, în urma unui accident vascular cerebral sever, urmat de stop cardio-respirator, lăsând în urmă șase copii și o poveste nescrisă în cărțile de istorie.

(Material primit de la Georg Barth, colaboratorul nostru din Passau)

SUB SEMNUL DESTINULUI

(continuare din numărul trecut)

Hotelul se găsea pe o stradă aproape retrasă, pierdut printre case. Dacă nu ar fi avut un anunț la intrare, nici nu ai fi bănuț că este hotel; de fapt, cred mai degrabă că era o casă, un fel de vilă cu două etaje, transformată în hotel.

În momentul în care am ieșit în căutarea unui restaurant, mi-am dat seama că aveam de făcut ceva drum. Șoseaua cobora, iar eu eram prea obosită și înfometată ca să urc, așa că am luat-o la vale.

Era la căderea serii și luminile se aprindeau una câte una, iar când privirea mi-a fost atrasă de un fel de ghirlandă luminoasă undeva pe o străduță din stânga, mi-am zis că nu poate fi decât un restaurant.

Era într-o vineri seara și localul era plin de lume. Toate mesele erau ocupate, iar deși am încercat să vorbesc cu un barman, acesta doar și-a întors privirea o clipă, apoi și-a continuat activitatea. Poate că, de fapt, o singură persoană nici nu-l interesa. Sau poate că, auzindu-mă vorbind într-o limbă necunoscută, a preferat să mă ignore, deși fusesem informată că mulți cunosc limba română... doar că nu prea le place să o practice!

Mi-am continuat drumul și, după câteva sute de metri, am dat de un alt restaurant. Deși muzica răzbătea până în stradă, aici mai erau mese libere.

La intrarea în a doua sală se aflau trei ospătari care m-au privit toți deodată, ca la un semnal, dar fără să facă vreun gest de întâmpinare. Am priceput imediat că, de fapt, așteptau clienți care rezervaseră. Și îi așteptau în grupuri, lucru firesc după atmosfera din cele două săli.

Mesele erau aranjate una lângă alta pentru aniversări. Doar una singură, chiar lângă cele două trepte care făceau legătura între săli, era pentru două persoane și nu avea niciun carton care să anunțe că este rezervată.

Am făcut un semn de salut și m-am așezat la masă.

Nu înainte de a-mi așeza frumușel haina pe spătarul scaunului — semn clar că rămâneam.

În sală era o căldură îmbietoare și o atmosferă de sărbătoare. Zeci de femei sărbătoreau în avans Ziua Femeii. Un grup de cinci muzicieni le oferea cântece la comandă, iar fanele se precipitau să le pună bani în buzunare de fiecare dată când se termina câte un cântec.

Am profitat de pauza dintre melodii și am făcut semn unui ospătar.

A venit cu meniul, dar degeaba. Totul era scris doar în sârbește.

Mirosea minunată a supă și cartofi prăjiți, iar undeva, în stânga, în curte, vedeam fumul ridicându-se dincolo de fereastră. Făceau și grătar.

Tipul clătina din cap că nu înțelege ce vreau.

I-am luat hotărâtă meniul din mână, l-am prins de braț și l-am târât după mine printre mese, cercetând farfuriile clienților.

Victorie!

I-am arătat ce vreau, fără cuvinte.

L-a bufnit râsul.

Pe tot timpul cât am mâncat, simțeam privirile celor trei asupra mea, parcă își

dădeau rîndul să mă studieze.

Unul dintre ei mi-a adus un carnețel și m-a rugat să scriu de unde vin.

Am scris: ROMÂNIA.

A zâmbit triumfător către colegii lui.

Apoi am adăugat:

Franța.

Și mai mare le-a fost încântarea.

Au urmat șampania refuzată, serenada improvizată, floarea primită de la o necunoscută și încercarea lor de a-mi împacheta resturile.

Momentul plății a fost însă savuros.

Mi se părea exagerat.

Am refăcut calculul chiar pe spatele bonului.

Ospătarul a ridicat un deget în aer și a spus simplu:

- Ok!

Ca în piață.

La plecare, fiecare dintre doi barmani mi-a strecurat în palmă câte un bilețel.

Numere de telefon.

Am scos pixul și am scris pe fiecare: Euro = 0

I-am lăsat fără replică.

Nu m-am întors să-i privesc, dar eram convinsă că mă urmăreau cu ochii.

ÎNTR-UN RESTAURANT SÂRBESC ȘI MIRACOLUL PRIETENIEI

Era destul de târziu, aproape de ora zece. După un somn bun, dimineața m-a întâmpinat un aer glacial. În cameră nu era deloc căldură.

Cu mare greutate am reușit să trezesc recepționista, care nu a avut altă soluție decât să-mi schimbe camera.

Noua cameră nu semăna deloc cu prima, cea spațioasă și amenajată cu gust. Părea mai degrabă o modestă cameră de serviciu.

Nepoata taximetristului m-a sunat să-mi spună că în prețul hotelului era inclus și micul dejun.

Nu știam.

Iar recepționista nu părea deloc grăbită să mă informeze.

Am părăsit hotelul la ora nouă, când a venit taxiul să mă ia.

Nu fără regrete.

Dacă voi reveni vreodată, voi alege același hotel și același restaurant.

Până atunci însă, îmi propun să învăț câteva cuvinte în sârbește. Măcar cât să pot spune ce am de spus în limba lor.

La ora zece eram deja instalată pe terasa unei cafenele, nu departe de consulat, alături de patru persoane pe care abia le cunoscusem și care veniseră, asemenea mie, pentru festival.

(continuare în numărul următor)

Viorica Cîmpeanu-Laurent

GÂZE

Dacă vremea e frumoasă,
Gâzele încep să iasă;
Și te uiți la fiecare
Cum își cată loc sub soare.
Cărăbuși, fluturi, albine,
Chiar de-s mici, știu ele bine
Care-i rostul lor anume
Și ce-au de făcut în lume!

Muște, greieri și furnici
Când în iarbă, când aici;
Buburuze și lăcuste
Vor din plin viața să guste!
Primăvara le iubește,
Frumos ea le primenește;
Și la toate dă în grabă
Multă sau puțină treabă!
Lăcrămioara-Iolandina IVAN

ÎN LUNA MAI

Pe câmpuri înflorite-n mai
Trec fetele-ncinse-n brâu
Ca niște zvelte căprioare
Rămâneam toți fără grai
Așa erau de-ncântătoare.

Atâta de ispititoare
Văzându-le-n a lor splendoare
Ce-mbujorate glăsuiesc
De-i spui febril că te iubesc.

Iar seara pe poleitele alei
Cu păru-n vânt și despletite,
Pășesc desculțe printre tei
Pe iarba umedă și-ntinse
Să ascultăm zvâcnirea ierbi.

Ionel DORIN

RIDICĂ-TE, ROMÂNIE

Pe Dunăre și Mureș plânge iarăși țara,
Sub cerul greu de dor și de tăcere,
Prea multe ierni ne-au risipit comoara
Și-am pus speranța-n lanțuri de durere.
Prin sate vechi mai plânge câte-o lampă,
Pe uliți reci domnește iar pustia,
Iar mama-și strigă fiii de prin sate
Cu dorul sfânt ce-și plânge veșnicia.
Carpații poartă răni nemângâiate,
Iar Prutul își jelește despărțirea,
Că prea mulți frați s-au dus în lumi străine
Lăsând acasă plânsul și iubirea.
Pe câmpul sfânt al pâinii românești,
Se-așterne jalea toamnelor amare,
Când fiii noștri pleacă printre străini
Iar hoții mușcă lacomi din hotare.
Dar încă bate inima străbună,
Sub vremi ce poartă vifor și suspin,
Și încă țara-n suferință-adună
Puterea sfântă-a neamului latin.
Ridică-te, popor cu fruntea sus,
Și nu-ți lăsa credința în beznă,
Că din cenușa celor ce s-au dus
Mai poate răsări o țară demnă.
Să nu mai fim pribegi fără lumină
Prin lumi ce nu ne știu adevărat,
Ci să clădim din dragoste și cinste
Pământul sfânt pe care l-am uitat.
Să stea iar țara dreaptă între neamuri,
Cu demnitatea prinsă-n tricolor,
Iar peste munți, câmpii și vechi meleaguri
Să cânte iar destinul bravului popor.
Și să pășim uniți spre dimineață,
Ca brazii vii ce nu se frâng în vânt,
Că România nu-i doar o speranță
E sângele ce arde în cuvânt!

Trandafir Sîmpetru

Un zâmbet cu Nicolae Viziteu

Epigrame

JUNILOR CORUPTI

La minte, nu destul de copti,
Ai noștri tineri de bani gata
Petrec prin cluburi albe nopti,
Pe banii negri, de la tata.

Ica Ungureanu

DE ZIUA MONDIALĂ A RÂSULUI

Supoziții multe is
Despre "viața în furtună",
Dar cei ce-au murit de răs,
Au murit de moarte bună!

Stelică Romaniuc

UNUI FANTE VITEZOMAN

Zboară noaptea pe artere
Parcă îi lipsește-o doagă,
Cu atâția cai putere
Și în dreapta cu-o mârtoagă!

Ion Moraru

SOTIE ȘI AMANTĂ

După cum am constatat
Sunt ca liniștea-n furtună:
Mielușele separat,
Și leoaice împreună.

Constantin Tone

ÎNCURCĂTURI NOCTURNE

Jupănu-n rond când a plecat,
M-am transportat la Veta-acasă;
Ce a urmat, ce s-a-ntâmpat?
A fost o noapte furtunoasă!

Viorel Frîncu

SIMILITUDINE

Căsnicia mea, se pare,
E ca vremea schimbătoare:
Într-o clipă-i vreme bună
Și de-odată-i și furtună.

Eugen Pop

ALERTĂ METEO

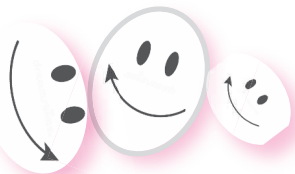
Norii negri se adună
Și se-agită tot mai tare,
E cod roșu de furtună:
Bate vântu-n buzunare!

Liviu Sergiu Manolache

ADAM ȘI EVA

Să-ncepem, deci, cu începutul,
Așa cum ne-a-nvățat natura:
Adam a inventat sărutul,
Să-i mai astupe Evei gura.

Elis Râpeanu

UMOR

Sfat:

Nu te însura, până
n-o demachiezi...
Nu te mărita, până
nu-l îmbeți!

BANCURILE SĂPTĂMÂNII!

Te încălzesc
fără creșterea facturii la gaze!

de la

colaboratori

Caut relație la
distanță, de aproape
nu mă suportă
nimeni!

Doă babe citeau ziarul:

- Auzi tu, zice una, două
babe violate în Ferentari!
- Și noi stăm ca proastele în
Titan!

Terapeut: Deci ai venit acasă noaptea după o zi de
muncă umiltoare și mama ta te-a invalidat,
prefăcându-se că nu te cunoaște și nu ți-a deschis
poarta?

Ștefan cel Mare: Pe scurt, da.

**Ați observat și voi că
de fiecare dată când te
oprește poliția te
întreabă dacă ai băut..
Dar unu nu te-ar
întreba:
"Ai mâncat, ești bine.."**

ALPI.IASI1.RO

SOARTA TRISTĂ A POPULAȚIEI MOLDOVEI DINTRE NISTRU ȘI PRUT

(continuare din numărul trecut)

Pentru mai buna coordonare a marilor unități, care o-perau în Basarabia, Marele Cartier General al Armatei Române a decis, la data de 25 ianuarie/7 februarie 1918, prin Ordinul nr. 7446 înființarea Corpului 6 Armată comandat de generalul Ion Istrati, șef de stat major colonelul Toma Dumitrescu, care a organizat și condus până în aprilie 1918, toate operațiunile militare ale armatei române în Basarabia.

În compunerea acestui corp de armată intrau cele patru divizii care operau în Basarabia, dispuse astfel:

- Divizia a 11-a Infanterie Slatina cu cartierul general în Chișinău, ocupa fâșia din centrul Moldovei, între Diviziile 1-a Cavalerie Craiova dispusă în nord și a 2-a Cavalerie Iași dispusă în sud;
- Divizia a 13-a Infanterie Ploiești, întărită cu Regimentul 5 Călărași Galați a înaintat și s-a concentrat în zona Bolgrad – Kazaclia – Novotroian – Sandaclia;
- Divizia 1-a Cavalerie Craiova în zona Bălți – Strâmba – Putigești;
- Divizia a 2-a Cavalerie Iași în zona Gura Galbenă – Cărbuna – Bator – Cimișlia.

Acestor mari unități li s-au alăturat ulterior, Detașamentul „Ge-neral Ion Rășcanu” cu 8 regimente de Vânători de câmp (Infanterie), Divizia a 9-a Infanterie Constanța, Divizia a 10 Infanterie Tulcea, Divizia a 3-a Infanterie Târgoviște, Divizia a 4-a Infanterie București și Divizia a 5-a Infanterie Buzău, Flota de vase fluviale, care asigurau siguranța în Delta Dunării, două escadrile de aviație, un detașament de jandarmi rurali și grăniceri.

Zona de operații a Corpului de armată era cuprinsă între Prut – Dunăre – Sfântu Gheorghe – Nistru și în nord, până la Soroca – Ripiceni inclusiv. Corpul 6 Armată s-a transformat la data de 5 iulie 1918 în Corpul 5 Armată. Misiunea acestor mari unități era de a asigura ordinea pe căile ferate și normala funcționare a trenurilor, apărarea populației de jafuri și distrugereri, alungarea și respingerea peste Nistru a bandelor bolșevice, formarea și paza depozitelor de alimente, echipament, muniții, armament necesare armatei române, instruirea tinerilor pentru a forma tânără armată, absolut necesară acestui teritoriu. Până la data de 3 martie 1918, cu excepția județului Hotin, ocupat de trupele austriece, armata română a reușit să instaurze în întreaga Basarabie ordinea, garantându-se totodată, liniștea și siguranța populației, cu prețul vieții a 3 (trei) ofițeri și 122 de soldați, 12 ofițeri și 309 ostași fiind răniți în confruntările cu trupele ruse, care au fost bolșevizate.

Între timp, ultimatumul dat României de Puterile Centrale pentru denunțarea armistițiului de la Focșani din 26 noiembrie/9 decembrie 1917 și încheierea unei păci între Puterile Centrale și Republica Ucraineană prindeau România ca într-un clește. Pe de altă parte, liderii Republicii Moldovenești observau că republica nu le este recunoscută, iar reprezentanții Puterilor Centrale refuzau să-i accepte la un dialog menit să ducă la încheierea unei păci după modelul ucrainean.

După semnarea păcii preliminare de la Buftea la data de 5 martie 1918 și demisia generalului Alexandru Averescu, în fruntea guvernului român a fost numit Alexandru Marghiloman. Acesta s-a întâlnit la Iași, cu reprezentanții Sfatului Țării, Ion Inculeț, Daniel Ciugureanu și Pan Halippa și au discutat despre necesitatea unirii cu România, fiind singurul mod în care noua republică moldovenească ar putea căpăta legitimitate. La Iași, Ion Inculeț s-a întâlnit și cu ambasadorul francez, Saint Aulaire, acesta spunându-i că „dacă n-om face unirea, totuna ne va înghiți cineva și pe urmă noi suntem moldoveni, aceiași români, tot cu România ne-a fi mai bine. Am fost nedumerit, dar acum cred și eu, domnilor, că trebuie să facem unirea cu România”, le-a spus deputaților la înapoierea la Chișinău.

Rezervele lui Inculeț țineau de faptul că Alexandru Marghilo-

man, noul prim-ministru român conservator, era perceput ca reprezentant al marilor proprietari de pământ și se temea pentru felul în care programul său politic și social (vot universal și o largă reformă agrară) va fi implementat în Basarabia în eventualitatea unei uniri cu România. Însă pentru tânără republică de dincolo de Prut, singurul protector capabil să-i asigure stabilitatea și legitimitatea era statul român, printr-un act de unire.

Primul-ministru, Alexandru Marghiloman a ajuns în Basarabia la data de 26 martie/8 aprilie 1918, în preziua Declarației de Unire cu România, iar Constantin Stere, cel care revenise în Basarabia pentru a reaprinde flacăra unirii, l-a asigurat că majoritatea deputaților din Sfatul Țării era favorabilă unirii cu Țara.

Exprimând voința întregului popor român din Basarabia, la 27 martie 1918, Sfatul Țării din Republica Democratică Moldovenească a votat actul Unirii Basarabiei cu România : 86 de voturi pentru, 3 voturi contra și 36 de abțineri. Declarația de unire suna astfel: „În numele poporului Basarabiei, Sfatul Țării declară Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama sa, România.”

Istoriografia sovietică și rusă de astăzi acuză Unirea Basarabiei cu România, susținând că s-a făcut sub presiunea existenței trupelor militare românești. Este clar că prezența armatei române la începutul anului 1918, a contribuit la salvarea tinerei republici moldovenești. Plecarea trupelor române ar fi însemnat invadarea imediată a acestui teritoriu de trupele ruse bolșevizate sau ucrainiene naționaliste și ca o consecință dizolvarea Republicii Democratice Moldovenești, abandonarea populației moldovenești, adâncirea insecurității regionale și crearea unui focar de instabilitate la granița estică a Vechiului Regat Român.

Profesorul Ion Inculeț a adus elogiile armatei române în vara anului 1918, notând în jurnalul său: „Pentru noi, românii moldoveni, pentru mișcarea noastră națională, intrarea armatei române în Chișinău a fost un eveniment de primă importanță, chiar decisiv. Elementele românești au câștigat mai mult curaj și mai multe speranțe pentru viitor”.

La data de 3 martie 1920 Consiliul Suprem al Conferinței de Pace de la Paris a recunoscut legitimitatea unirii Basarabiei cu România, iar la 20 octombrie 1920 a fost semnat Tratatul de la Paris dintre România, pe de o parte, și Marea Britanie, Franța, Italia și Japonia, de cealaltă parte.

Înaltele Părți Contractante recunoșteau „suveranitatea României asupra teritoriului Basarabiei cuprins între frontiera actuală a României, Marea Neagră, cursul Nistrului de la gura sa până la punctual unde este tăiat de vechiul hotar dintre Bucovina și Basarabia și acest vechi hotar”. Tratatul a fost ratificat de Marea Britanie la 14 aprilie 1922, de Franța la 24 aprilie 1924, de România la 19 mai 1922 și de Italia la 22 mai 1927. Japonia nu a ratificat tratatul.

(continuare în numărul următor)
col. (ret.) Constantin CHIPER

A
U DUMITRU V. MARIN

A TORIALE, ARTICOLE, **E**SEURI

P
Ă
R
U
T

T **i** **p** **o** **g** **r** **a** **f** **i** **c**

MERIDIANUL
(VASLUI - BĂRLAD)
REVISTĂ CULTURAL-INFORMAȚIONALĂ

EDITA 1/1
2019

DUMITRU V. MARIN
(Prof. dr.)

EDITORIALE ...
ȘI VIAȚĂ

eduro art

WWW.TVV.RO

Din viitorul număr al MCR

UN PIC DE AMUZAMENT/SUFICIENT.

Dacă astăzi vei răspunde foarte bine, eu nu cred că ar putea fi altfel, al nostru vei fi până când anisorii pensiei te vor lua de lângă noi și te vor plimba prin imperiul parcurjilor nelucrative. E clar?

Nică D. Lupu

Între tăcere și revelație – despre arhitectura spirituală a volumului „Taina poruncilor” de Radu Botiș

Cartea Taina poruncilor de Radu Botiș, apărută în 2026 la Editura Casa Cărților, reprezintă una dintre acele construcții lirice rare care nu se consumă prin lectură rapidă și nici prin efecte de suprafață. Cele 382 de pagini configurează un amplu teritoriu reflexiv, în care poezia devine simultan exercițiu de cunoaștere, formă de interiorizare și încercare de recuperare a unui sens profund al existenței. Cartea nu se citește ca o simplă succesiune de poeme, ci ca o experiență de traversare spirituală, ca un parcurs al conștiinței prin zonele fragile și neliniștite ale ființei contemporane.

Angela SIMIONCA

Redacția „e-Bibliotheca septentrionalis”
BJ „Petre Dulfu” Baia Mare

Omul – chip al lui Dumnezeu și problema sfințeniei în tradiția creștină

În tradiția iudeo-creștină, una dintre ideile fundamentale despre condiția umană este aceea că omul a fost creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Afirmatia apare în cartea Facerii și constituie baza antropologiei creștine, a demnității persoanei și a responsabilității morale față de semenii.

Al. Florin Țene

Kolektivne NSEAE: mișcarea militantă de hijacking împotriva Statului Pontifical artistic italian

Hijacking-ul a fost definit de Douglas B. Holt — într-o manieră mai degrabă modernistă

— ca fiind «[...]turning expressions of the capita-list system and its media culture against itself[...]» ([...]întoarcerea expresiilor sistemului capitalist și a culturii sale mediatice împotriva lui însuși[...]) (Douglas B. Holt, Cultural Strategy Using Innovative Ideologies to Build Breakthrough Brands, Oxford University Press, 2010, 252). Datoria noastră este de a extremiza și de a direcționa, asemenea unei grenade, seductivitatea modernismului, provocându-i implozia/explozia. Praxeologia hijacking-ului, născută din blague situationniste și ajunsă, prin acțiunile punk, la culture jamming (însoțită de guerrilla communication) de la sfârșitul secolului XX, își găsește moștenirea în neo-avangardele millennials și în hijacking-ul lor anti-consumist.

Ivan Pozzoni

Ce este iubirea? De ce a fost creată? (O reflecție cu elemente speculative și științifico-fantastice)

În tradițiile culturale și religioase, iubirea este înțeleasă ca o forță fundamentală care ordonează existența umană, relațiile sociale și sensul creației. Analogiei electrice — doi poli opuși care generează energie — i s-a atribuit adesea rolul de metaforă pentru complementaritatea dintre bărbat și femeie în viziunea tradițională asupra iubirii. Din această perspectivă, iubirea își găsește expresia plină în complementaritatea celor două sexe, idee prezentă în miturile fundamentale și în literatura universală.

Ben Todică

Umbra din cuvânt

Sub luna blândă, taina iar coboară,
Iar dorul meu se-ntinde nesfârșit,
Te simt aproape, umbră dulce, rară,
Și totuși gândul nu mi-e liniștit.

Viorica Câmpeanu Laurent

Odă părinților

Cu chipul stins, nevinovați prin ploi,
Ne bat la poartă-n noapte,
Printre lumini și ziduri noi,
Chiar, dacă cerul ne desparte...
Credeam, că veți pleca departe,

Veronica Simionica-Hasnaș

DESTĂINUIRE ÎNALTĂ (sau muza îmi transmite)

„Când m-a chemat Dumnezeu
să-mi arate ce-și doresc unii oameni,
m-a întrebat:

„Știi ce nu cunosc eu?”

La asemenea întrebare
am întrebat uluită:

„Doamne, dar ce nu ai putea Tu cunoaște?”

Dumnezeu a răspuns:

„Dimensiunea mirării!”

Vasile Dan MARCHIȘ

Se-aude zvon de primăvară...

Se-aude sub zăpadă răs zglobiu
Și frunzele uscate bat din gene.

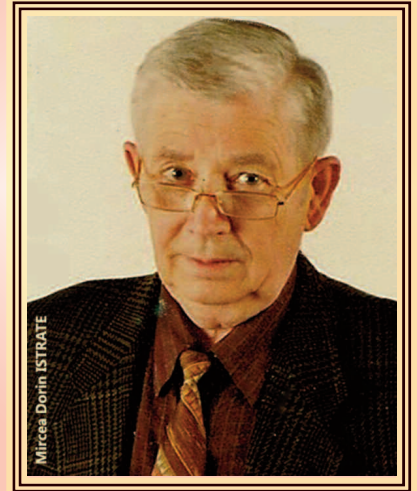
Un clopoțel cu sunet argintiu

Mai sună-așa, timid, din vreme-n vreme.

Angelica Manole

CU POEZIE

COLȚUL

Mircea Dorin Istrate

Moment poetic

Ființă slabă, gânditoare

Sunt o ființă gânditoare, ce înțeleg al lumii mers,
Cu toate astea sunt nimicul, cel trăitor în univers,
Mai mic ca mine-i o furnică, care mă crede Dumnezeu,
Mai mici ca ea sunt toate cele și-așa de-apururi, e mereu.

Dar fiecare sunt ca mine, pricep al lumi lor cel mers
Și toate au, la fel ca mine, mereu un altul univers,
Așa că eu sunt cel la mijloc și ceta mic și ceta mare,
Iar până mai pășesc o treaptă, e vreme lungă pe cărare.

Sunt prins în chingi de sfântul Soare și de Pământul meu de tină,
Pe huma asta voi rămâne, milenii încă ce-or să vină,
Iar să pornesc prin galaxie, pân' la vecinii mei pe-aproape,
Se vor toci și munții poate și mi-or seca a lumii ape.

*

Visând la lumi fără pereche, eu doar privi în miez de noapte,
La roiul nesfârșit de astre ce-i Calea noastră cea de Lapte,
Mă farmecă și mă-nfioară, când văd cum pâlpâie ușor,
Dar pân' s-ajungem noi la ele, eu fi-voi fir, de mărtișor.

„Cultura și mai ales jurnalistică vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ

Scriitor-Iași

Primum materiale pentru revista
Meridianul
PRIMUM
Cultural
MATERIALE
Românesc
nr. 46

EUROPA - ROMÂNIA - REPUBLICA MOLDOVA - CHIȘINĂU

ASOCIAȚIA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ "VASILE POGOR" DIN IAȘI, ROMÂNIA în parteneriat cu:
LICEUL TEHNOLOGIC UCECOM „SPIRU HARET” DIN IAȘI,
FUNDAȚIA „PRO INOVARE, EDUCAȚIE, CERCETARE ȘI TRANSFER TEHNOLOGIC” DIN CHIȘINĂU,
ȘI LICEUL TEORETIC EUROPEAN DIN MOLDOVA de la UNIVERSITATEA DE STUDII EUROPENE DIN MOLDOVA

Au organizat în data de 23 februarie 2025 la Chișinău, Republica Moldova și acordă la:
Expoziția Internațională - Concurs „ÎNVIȚĂTOR PRIN ARTĂ” Ediția a XV-a

PREMIUL I

Domnului jurnalist DUMITRU V. MARIN cu CNP de la Asociația „Artă, Tradiție, Cultură” din Bârlad, jud. Vaslui pentru lucrarea „Mihai Eminescu - permanentă și vis” - eseu, prezentată la expoziția-concurs.
Coordonator: prof. GHENGHEA VIORICA

LICEUL TEHNOLOGIC UCECOM „SPIRU HARET” DIN IAȘI
Prof. DR. BOIU CORINA

FUNDAȚIA „PRO INOVARE, EDUCAȚIE, CERCETARE ȘI TRANSFER TEHNOLOGIC” DIN CHIȘINĂU, REPUBLICA MOLDOVA
Președinte: conf. univ. dr. LILIA SARGU

ASOCIAȚIA CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ „VASILE POGOR”
Președinte: prof. TEODOR BIVOL

Seria INV. nr. 230225

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ADOPTAȚI RESPONSABIL!

Asociația Șerby Rescue & Adopt tel: 0742 754 156

Adoptă un suflet

tel: 0742 754 156

Închiriez cameră
PREȚ AVANTAJOS
Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

Oferim spre închiriere 2 camere, baie
bucătărie la casă.
Vaslui, zona centrală.
Preț avantajos
Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

ANUNT
Vând magazin mixt care are și condiții de locuit ca o casă, în Bârlad, strada Cronicar I. Neculce, 19 bis, în spate la spitalul TBC.
PREȚ 50.000 euro
TELEFON: 0746.070.105

Închiriez hală și garaj
Relatii puteți obține la telefon
0744.231380

ANUNT
Vând 2 case cu teren împrejur, de 4 ha, cu vie, livadă, izvor de apă, bazin fibră sticlă 5 tone pentru grădină zarzavat, acces la DJ Podu Turcului-Tecuci. Din teren, 6400 mp este intravilan și 0,5 ha lizieră de salcâm.
Preț 60.000 euro
TELEFON: 0746.070.105

Vă reamintiți:
Ziarul Meridianul
asigură
spațiu publicitar
celor interesați.

O ZI. DOUĂ EVENIMENTE.
O EXPERIENȚĂ MEMORABILĂ.

VIORICA LAURENT-CIMPEANU

Autoarea vă invită
Sâmbătă, 6 iunie 2026, ora 11:00Lansare de carte –
moment editorial de excepțieÎn cadrul evenimentului vor fi prezentate
șapte volume recente:

- cinci cărți de poezie
- o piesă de teatru
- o carte de povești pentru copii

O întâlnire cu emoția, cuvântul și inspirația.

TEATRUL
"VICTOR ION POPA"
BÂRLADSpectacol franco-român
Sâmbătă, 6 iunie 2026, ora 18:00**EXCENTRICII**Cu
SERGE MASCARO și VIORICA CIMPEANU-LAURENT

Nu ratați o zi specială dedicată culturii!

ANUNT
Ziarul Meridianul
angajează redactor
Relatii la tel. 0744231380
sau
la sediul firmei.

„SCOATE VIOLENȚA
ȘCOLARĂ
DIN ANONIMAT!..”

CONCURS NAȚIONAL DE CREAȚIE AUDIO

Concursul se desfășoară în
perioada aprilie-mai 2026.

Ce trebuie să faceți?

Realizați un spot audio care să reflecte
mesajul Proiectului național „Scoate
violența școlară din anonimat!”.

WWW.SIGURANTASCOLARĂ.RO

Organizator:

Parteneri:

Vodafone

Măști

Școala

Săptămânal editat de grupul de presă CVINTET TE-RA Vaslui

Str. Frunzelor nr.2 Vaslui. Cod 730158 – Tel. 0235.361.236

Meridianul**Televiziunea Vaslui on-line****Tel. 0235.361.236****e-mail: secretcvint@yahoo.com**

Director general: prof. dr. Dumitru V. MARIN-0744.231.380 (e-mail: marintvv@gmail.com)

Redactor Șef: Daniela Gifu
Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena
Secretar de redacție: Dorin Ionel

Redacția Huși: David Petru - 0755 077.553

Redacția București - Doinița Pintilie (Trocinescu)

Conducerea ziarului nu-și asumă
răspunderea pentru articolele semnate de
redactori.Tipărit la
TIPOART IDEA STUDIO S.R.L.
IașiAbonamentele se pot face la sediile
redacțiilor din Vaslui și Bârlad

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Repere istoriografice cultural-moldovene/MARIN`85

Prin lucrarea *Repere istoriografice cultural-moldovene* (Editura Pim, Iași, 2026), domnul profesor Dumitru V. Marin se afirmă ca un reper autentic în demersul de recuperare și reafirmare a identității noastre naționale.

Într-un context contemporan marcat de transformări profunde și de o vizibilă erodare a reperelor educaționale și valorice, contribuția sa reprezintă un apel lucid la memorie, responsabilitate și conștiință istorică. Autorul readuce în prim-plan dimensiuni esențiale ale existenței noastre colective: identitatea de neam, continuitatea istorică și respectul față de valorile care ne definesc.

Lucrarea domniei sale nu este doar un exercițiu istoriografic, ci și un gest de conștiință, menit să reamintească importanța educației, a demnității și a solidarității în cadrul societății românești.

Felicitări domnului profesor Dumitru V. Marin pentru această inițiativă valoroasă și pentru contribuția sa remarcabilă la consolidarea conștiinței culturale și istorice!

Ben Todică

Dumitru V. Marin – ontologia creației și destinul cultural ca formă de existență (Repere istoriografice Cultural-moldovene/Marin`85)

(continuare din numărul trecut)

Cartea lui Dumitru V. Marin nu se lasă cuprinsă în ordinea obișnuită a genurilor. Ea nu este nici simplă rememorare, nici doar acumulare de fapte, nici doar discurs despre cultură. În adâncul ei, textul deschide o întrebare mai veche decât orice biografie: *cum se întemeiază ființa omului în lume?* Și, mai ales, prin ce rămâne el?

Ceea ce se desfășoară aici nu este o viață povestită, ci o viață **pusă în operă**, o existență care nu se mulțumește să fie, ci caută să se justifice în și prin creație. Nu avem de-a face cu un simplu autor, ci cu o conștiință care își asumă locuirea în limbaj și își construiește prezența prin cuvânt, instituție și memorie.

Omul apare, astfel, nu ca dat, ci ca devenire. El nu este, pur și simplu, ci se face iar această facere nu este liniară, ci tensionată, uneori conflictuală, mereu orientată spre depășirea propriei limite. Aici se întrevede o ontologie implicită: **a fi înseamnă a lucra asupra propriei ființe**, a scoate din anonim și a o expune timpului.

Timpul, în acest volum, nu este fundal, ci partener de luptă. El erodează, uită, dizolvă. Împotriva lui se ridică scrisul, organizarea, instituirea de forme durabile. Fiecare revistă, fiecare pagină, fiecare nume fixat devine un gest de rezistență împotriva uitării. Nu este vorba doar de memorie, ci de o **luptă cu neantul**, în care omul încearcă să-și salveze urma.

În acest sens, opera nu mai este un produs, ci un mod de a fi. Ea nu se adaugă vieții, ci o constituie. A crea nu este o activitate printre altele, ci modul prin care existența își capătă greutate. Omul devine ceea ce lasă în urmă dar nu ca simplă urmă, ci ca deschidere de sens pentru ceilalți.

Se configurează astfel o tensiune esențială între **finitudine și dorința de permanență**. Viața este limitată, dar actul creator tinde spre nelimitat. În acest interval se produce drama și, totodată, demnitatea existenței. A scrie, a aduna, a organiza înseamnă a spune: „am fost aici” dar mai mult decât atât: „am încercat să dau formă acestui aici”.

Locul în care această devenire se desfășoară nu este neu-

tru. Vasluiul, în aparență marginal, devine spațiul unei întemeieri. Aici se produce o mutație tăcută: periferia nu mai este lipsă, ci posibilitate. În acest loc, ființa nu se retrage, ci se intensifică. Se arată că **centrul nu este un dat geografic, ci o consecință a intensității de a fi**.

Cultura, în această perspectivă, nu este ornament, ci mod de locuire. Ea nu decorează existența, ci o face posibilă. Prin cultură, omul iese din imediat și intră într-un orizont de sens. Dar acest orizont nu este garantat. El poate fi pierdut, degradat, înlocuit de zgomot și superficialitate. Critica prezentă în volum nu este, astfel, doar o observație socială, ci un semn al unei rătăcirii mai profunde: pierderea raportului autentic cu sensul.

În acest context, apare ideea de misiune. Nu ca retorică, ci ca asumare. A crea devine o datorie, nu față de o instituție, ci față de însăși posibilitatea sensului. Creatorul nu este doar cel care produce, ci cel care **veghează asupra limbajului**, asupra memoriei, asupra continuității.

Limbajul ocupă aici un loc privilegiat. El nu este doar instrument, ci spațiul în care ființa se arată. A scrie înseamnă a deschide, a aduce la lumină, a face loc. Prin cuvânt, realitatea devine locuibilă. De aceea, lupta pentru limbă nu este una estetică, ci ontologică: fără limbaj, nu există lume în sens deplin.

Din această perspectivă, chiar și orgoliul creator capătă o altă lumină. El nu mai este simplă afirmare de sine, ci expresia unei conștiințe care refuză să se dizolve. Este tensiunea dintre a fi unul dintre mulți și a deveni singular. Fără această tensiune, nu există operă. Dar ea rămâne mereu deschisă, vulnerabilă, expusă interpretării.

Textul, în ansamblul său, nu oferă răspunsuri definitive. El mai degrabă indică o direcție: aceea în care omul nu se lasă purtat de timp, ci încearcă să-l locuiască. A locui timpul înseamnă a-l umple cu sens, a-l structura, a-l transforma din succesiune în durată semnificativă.

În cele din urmă, ceea ce rămâne nu este doar imaginea unui destin cultural, ci întrebarea pe care acesta o lasă deschisă: *poate omul să-și întemeieze ființa prin ceea ce face?*

Volumul nu răspunde direct. Dar prin însăși existența sa, sugerează că această încercare nu este zadarnică.

Și poate că, în această încercare, se află însăși esența de a fi.

Trandafir Sîmpetru, Jurnalist

Revista MCR 43-44

Cu acest număr dublu, rezultând un "cărțoi" de 188 de pagini, format mare, A4, Revista Meridianul Cultural Românesc, cu distribuție pe întreg mapamondul, în 4 limbi de circulație internațională și cu peste 1200 de colaboratori (!) de pretutindeni, își încheie triumfal cel de al 11-lea an al apariției trimestriale!

Ce se mai poate spune decât un sincer **MULȚUMIM**, Domnule prof.dr. Dumitru V. Marin pentru osârdia și neobosirea D-voastră pentru înființarea și editarea neîntreruptă a acestei reviste, prin care ați pus Vasluiul pe meridianele mapamondului, fiind larg apreciată pretutindeni, în condițiile în care a fost lipsită de orice finanțare oficială. Iar editarea acestui număr dublu, în chiar situația gravă oftalmologică în care v-ați aflat la un moment dat, reprezintă o **MARE VICTORIE** personală!

Cu sănătate, înainte spre viitorul MCR 45 și celelalte!

Cu stimă aleasă, M.Caba
Lectură pe cât de plăcută, pe atât de ispititoare!

Mihai Caba

PARLIAMENT PALACE ROMANIA THE AUTHOR

A contest won in 1981. 30 years of work and creation, dedicated to the project achievement, a building raised with great efforts in the center of the capital of Romania. This was my life as an author of the "Parliament Palace" project.

I won the national contest for this building when I was 28, not suspecting that I would also invest 30 years of my life into finalizing it. Thousands of study hours, sleepless nights, doubts and models were necessary, intense effort with lots of work to attain the shape of what we see today.

Over 20,000 wood and marble sculpture artists, all Romanian, artisans of stucco finishing shook their hands to create this architectural masterpiece. All the interior decoration details were created and each space was foreseen with special attention. Each chamber, gallery or column from this building is unique, conceived as a separate art object. The traditional Romanian architecture, the profane one, but also the one typical of orthodox churches, of incomprehensible beauty, were sources of inspiration for the marble and wood sculptures of the decorative elements.

Gradation and balance were the basis of the interior and exterior structure concept of the building.

The long perspective axes, the symmetry, the harmony, the rhythm and the connection between the constituting elements of the spaces are the secret ingredients that kindle artistic sensibility in the heart of the visitor who trends through the door of this Palace.

Everything was thoroughly studied. Nothing was done randomly, everything was thought and created in a sustained intellectual effort.

The project went through great transformations. It is now the office of the Romanian Parliament and of other institutions of national importance. It gathers an international center of conferences, anytime ready to receive guests.

I open this album, destined for the participants to this extraordinary NATO SUMMIT and I hope the readers can perceive, even remotely, the atmosphere of what is now defined as the Parliament Palace from the capital of Romania.

ARCHITECT ANCA PETRESCU

Domnule profesor
Doctor Dumitru V.
Marin, cu tot
respectul și admirația
pentru activitatea
avută în
domeniul culturii

22. Mai 2008

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)